

KATHERINE MANSFIELD

ieder schrijver, een eigen grondtoon moet vinden en zuiveren. Het komt ons voor dat nu het levensmoment is gekomen waarin Katherine Mansfield haar grondtoon tot groter loutering brengt en aldus haar stadium van zielsbeschroomdheid wellicht heeft bereikt. Haar leven is nu niet dan een moeizaam worstelen tegen ziekte en dood; een droevig trekken van Bandol naar Ospedaletti, van Menton naar Montana, van Parijs naar Baugy, een zware strijd van een achtervolgde om genezing te zoeken, genezing die steeds verder van haar wijkt.

Echter, in dit schijnbaar wreedste stadium van haar leven heeft de vogel Wonder Katherine Mansfield met zijn vleugelen beroerd. Want er is iets anders in haar leven gekomen, een ongedwongen aanvaarden, een ongekunstelde glimlach, een stille vreugde weleens.... en een gewoon mensch kan er zoo maar niet bij.

Zelve heeft ze getuigd: „Surely I do know more than other people, I have suffered more”,⁷ en verder: „even my present state of health is a gain. It makes things so rich, so important, so longed for.... changes one's focus”.⁸ En dan nog: „Is it right to resist such suffering? Do you know I feel it has been an immense privilege. Yes in spite of all”.⁹

Hoe snel en tegelijk hoe harmonisch spoedt dit frêle bestaan dan ten einde; tot waar de schrijfster tijdelijk wenscht af te zien van allen litterairen arbeid om zich in het Gurdjieff Instituut te Fontainebleau terug te trekken teneinde een geestelijke vernieuwing deelachtig te worden zonder welke zij meent dat haar leven en streven geen waarde zouden hebben; tot waar de stille dood niet aanklopte maar snel en geruischloos toesloeg, waar niet voor te bereiden viel; tot waar op de communale begraafplaats te Avon de

Katherine Mansfield - 1913